

[Tinning]

det om. Det lykkedes dem heller ikke at lokke nogle andre med til at lave det om. Det gjorde den borgerlige regering så. Men det er da én ting. Noget andet er, at man nu kommer styrtende og – bevarer – skærer i en bistandslov på en måde, så der sandelig er nogle folk, der får ødelagt deres forventninger. Det kan vi ikke blive uenige om. Men der lå jo ikke en vedtagelse, som sagde, at den bistandslov skulle forbedres.

Jeg bemærkede, at fru Agnete Laustsen – jeg skal ikke gætte om grunden – undlod at prøve at forklare, hvad det var for store ændringer i den økonomiske situation, som var sket fra maj måned til oktober måned. Til gengæld var socialministeren endnu en gang dristig og gav sig til at forsøge at forklare det. Det skulle være noget med, at i august lavede man et eller andet skøn over statsunderskuddet for 1983, må det være, der lå på omkring 73 mia kr., og allerede i oktober var det nået op på 80 mia kr. Det kan godt være, jeg husker et par milliarder forkert, men jeg har forsøgt at konferere med en borgerlig politiker, som må formodes at vide noget om den slags, om, hvordan det skøn så ud i maj. Jeg mener, det var omkring 65 mia kr. Da man sagde, at de dér 320 mill. kr. kan man sagtens bruge, havde man altså et skøn, der sagde 65 mia kr. Det er rigtigt nok, at det senere både har heddet 73 mia kr. og har heddet 80 mia kr., men jeg ved ikke, om socialministeren i ramme alvor – det synes jeg nærmest ville være uhyggeligt – vil komme op og fortælle, at fordi underskuddet nu har bevæget sig fra de 65 mia kr. til de 73 mia kr., til de 80 mia kr., kan man ikke finde de 320 mill. kr. Det er ikke engang 1 pct. Det er aldeles usammenhængende.

Hr. Askjær Jørgensen siger en skrækkelig bunke om, at han har nogle formodninger og nogle tanker om, at socialdemokraterne ikke ville sidde på finansministerposten mere omkring den 1. september. Jeg ved ikke, om det specielt var den post, men selvfølgelig er det da rigtigt, at socialdemokraterne åbenbart hellere ser, at der er nogle andre, der ødelægger dyrtidsregulering osv., end dem selv.

Jeg vil godt til sidst virkelig indtrængende bede hr. Albertsen komme og give os en forklaring på – hr. Albertsen plejer ikke at være tilbageholdende – hvem det var, der skulle lokkes i dette 1. september-udspil.

(Kort bemærkning).

Albertsen (S):

Efter at beslutningsforslaget var vedtaget i maj måned, var den daværende socialminister ikke i tvivl om, at denne vedtagelse var politisk forpligtende. Det fremgik af hans udtalelser og kommentarer både her og andetsteds. Men senere kom man ind på den tankebane, at det var stadig væk en tåbelig foranstaltning isoleret at klare dette problem, og hvis der måtte vise sig politisk mulighed for at løse det problem sammen med andre problemer, så ville man hellere have en sådan løsning. Det kunne rent teknisk ikke lade sig gøre på den afsatte tid, den stramme tid – jeg forsøgte også dengang at forklare forslagsstillerne, at det var der tale om – og derfor var det næsten en håbløs foranstaltning, de lagde op til. Det var baggrunden for, at man tog det med. Men man var da ikke i tvivl om, at hvis der ikke kunne skabes tilslutning til det, så var ministeren forpligtet til at gennemføre beslutningen. Det, som nu altså på anden måde bliver begravet.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Vi fik ganske vist ikke noget at vide om, hvem det var man ville lokke, men jeg må forstå hr. Albertsens bemærkninger som en bekræftelse på, at man faktisk havde tænkt sig – kald det politisk forhandling, kald det lokkeri, kald det, hvad man vil – at få nogle partier til at skifte standpunkt. Dét, man i dag står og håner dem for, lige så meget som man overhovedet kan få den til at køre deroppe, det havde man tænkt sig at lokke dem til selv i september i år. Det er jo realiteten i det, hr. Albertsen siger. Jeg ved godt, at vi får noget politiker-noget oveni, at det kommer an på den sammenhæng, tingene indgår i, og der var noget om teknik og sådan noget. Skær det af og lad os se: hvad er realiteten? Realiteten er, at først prøver man at lokke nogle folk, og når de så ikke vil gøre det, man prøver at lokke dem til, men senere gør det alligevel i en anden sammenhæng, så styrter man herop og siger: Puha, at I dog kunne finde på det.

(Kort bemærkning).

Albertsen (S):